

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Daniely Zemanové a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **RegioJet a. s.**, se sídlem nám. Svobody 17, Brno, zastoupena Mgr. Markétou Jančurovou, advokátkou se sídlem nám. Svobody 17, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: České dráhy, a. s., se sídlem nábreží L. Svobody 1222, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2013, č. j. 29 A 40/2012 – 334,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osobě zúčastněné na řízení **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Společnost RegioJet a. s. podniká v dálkové osobní železniční dopravě. Na lince Praha - Ostrava je přímým konkurentem společnosti České dráhy, a. s. V souvislosti s provozováním linky Praha – Ostrava podala RegioJet dne 4. 10. 2010 žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podnět k zahájení správního řízení z důvodu údajného zneužívání dominantního postavení společností České dráhy, a. s. na trhu rychlíkové osobní železniční dopravy. Na základě výsledků šetření zahájil žalovaný s Českými drahami dne 24. 1. 2012 správní řízení z moci úřední. Vzhledem k tomu, že dosud nebylo ve věci vydáno

meritorní rozhodnutí, domáhala se společnost RegioJet žalobou u krajského soudu ochrany před nečinností.

[2] Krajský soud po ústním jednání dne 25. 6. 2013 její žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. V odůvodnění svého rozsudku dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná. S odkazem na rozsudek NSS čj. 3 Ans 1/2009 – 58 konstatoval, že podatelé podnětu, který není účastníkem řízení v materiálním slova smyslu (zde žalobkyně RegioJet), nelze poskytnout soudní ochranu proti nečinnosti správního orgánu právě proto, že v předmětném řízení nedisponuje veřejným subjektivním právem na vydání rozhodnutí ve věci samé. Soudy ve správním soudnictví chrání subjektivní veřejná práva fyzických a právnických osob a nejsou povolány k výkonu administrativního dozoru nad činností či „časovými aspekty postupu libovolně zvoleného správního orgánu“. Dále uvedl, že podání tzv. „nečinnostní žaloby“ není cestou, jak zdánlivě legálně obcházet ustanovení týkající se nahlížení do správního spisu. V souvislosti s námitkou nepřiměřeného vyžadování informací o hospodaření a podnikání žalobkyně ze strany žalovaného krajský soud připustil, že by mohlo jít o určitý zásah do práv žalobkyně i přesto, že není účastníkem správního řízení; k ochraně jejich práv však v takovém případě slouží žaloba dle § 82 a násl. s. ř. s., nikoliv dle § 79 a násl. s. ř. s. Krajský soud tak uzavřel, že i přes skutečnost, že se předmětné správní řízení týká i žalobkyně, nebyla aktivně věcně legitimována k podání žaloby dle § 79 odst. 1 s. ř. s. Opačný postup by dle názoru krajského soudu znamenal připuštění tzv. *actio popularis*. Žaloba na ochranu proti nečinnosti však takovou žalobou není.

II.

Stručné shrnutí argumentů v kasační stížnosti

[3] Žalobkyně RegioJet (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť se domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku dotčení jejích veřejných subjektivních práv, resp. její aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby, a dále, že v důsledku vady řízení před soudem došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces. Tyto námitky pak v kasační stížnosti blíže rozvíjí takto.

[4] Pokud jde o námitku aktivní legitimace, stěžovatelka má za to, že soud jí posoudil restriktivně. Nevzal v úvahu, že žalovaný od ní nad rámec svého oprávnění vyžaduje řadu informací, které jsou pro věc irelevantní. Krajský soud tím popřel právo stěžovatelky (a odpovídající povinnost žalovaného) na efektivní zajištění a férovou ochranu soutěžního prostředí na relevantním trhu. Stěžovatelka je totiž žalovaným až do vydání rozhodnutí ve věci omezena v uplatňování právních prostředků ochrany. Pokud krajský soud uvedl, že v dané situaci bylo možné k ochraně práv využít žalobu proti nezákonnému zásahu, tento závěr sice stěžovatelka nepopírá, setrvává však na tom, že pro dosažení efektivního průběhu a přiměřené délky řízení byla namíste žaloba na ochranu proti nečinnosti.

[5] Ve vztahu k porušení práva na spravedlivý proces stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že jako účastník řízení před krajským soudem měla podle § 45 odst. 1 s. ř. s. právo nahlížet do spisu. Toto právo jí však krajský soud odepřel s odůvodněním, že celý správní spis je vyloučen z nahlížení z důvodu ochrany obchodního tajemství Českých drah (v soudním řízení vystupují jako osoba zúčastněná na řízení). Stěžovatelka tvrdí, že tím byla zásadně oslabena její procesní pozice a možnost uplatnit veškeré námitky a argumenty a porušena zásada rovnosti. Jen stěží si umí představit jiný vhodný případ, kdy by jiné osobě

pokračování

svědčil právní zájem na věci, jež je vyžadován pro umožnění nahlížení do spisu (§ 38 odst. 2 správního řádu), než jak je tomu v jejím případě. Navíc má stěžovatelka pochybnosti o tom, zda se krajský soud mohl se správním spisem objektivně dostatečně seznámit, vyžádal-li si ho teprve pouhý měsíc před ústním jednáním. Stěžovatelka též polemizuje s hrozbou mimořádně závažné újmy, kterou deklarovala osoba zúčastněná na řízení pro případ umožnění nahlížení do správního spisu.

[6] Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření Českých drah a žalovaného

[7] Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 24. 10. 2013 odkázaly České dráhy jako osoba zúčastněná na řízení na svá vyjádření adresovaná krajskému soudu. Setrvaly na svém dosavadním stanovisku, že stěžovatelka se svým postupem snaží pouze získat provozní a ekonomická data Českých drah. Navrhují, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 30. 10. 2013 zejména uvedl, že stěžovatelka neuvedla žádné relevantní argumenty, které by potvrzovaly opačné závěry, než ke kterým dospěl krajský soud. Žalovaný proto navrhuje, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl.

IV.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vadu, kterou by se musel zabývat i bez návrhu.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Předmětem tohoto řízení je základní otázka, zda krajský soud správně dospěl k závěru, že právo stěžovatelky na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě nebylo dotčeno, a to z důvodu, že jí žádné takové právo nepřísluší [kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; **IV.A.**]. Další otázkou, kterou by byl zdejší soud povinen zabývat se i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), byla námitka stěžovatelky, že odepřením možnosti nahlédnout do správního spisu krajským soudem bylo zásadně porušeno její právo na spravedlivý proces [kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; **IV.B.**].

[12] K tomu Nejvyšší správní soud nejprve uvádí. Z předložených spisů vyplynulo, že stěžovatelka se dne 4. 10. 2010 obrátila na žalovaného formou podnětu ve věci údajného zneužití dominantního postavení Českými drahami na trhu železniční osobní dopravy. V průběhu roku 2011 žalovaný požadoval od stěžovatelky doplnění informací týkajících se podnětu a upřesnění její újmy, která jí vzniká v důsledku jednání Českých drah. Na základě

získaných informací zahájil žalovaný s Českými drahami správní řízení 24. 1. 2012. V průběhu roku 2012 žalovaný vyzýval stěžovatelku k zaslání dalších informací a údajů (obchodní plán, přehled spojů, přehled nákladů a výnosů, strukturu jízdních dokladů, atd.). Toto řízení nebylo dosud meritorně ukončeno.

[13] Dne 10. 4. 2012 podala stěžovatelka podnět k vydání předběžného opatření. Žalovaný uvedený podnět vyřídil přípisem ze dne 29. 6. 2012, v němž uvedl, že podmínky pro jeho vydání neshledal, a to ani po opakované žádosti stěžovatelky o jeho vydání. Následně dne 13. 8. 2012 podala stěžovatelka žádost o přijetí opatření proti nečinnosti. Předseda žalovaného posoudil žádost jako nedůvodnou a v postupu žalovaného nečinnost neshledal (viz přípis ze dne 10. 9. 2012, č. 1. 39 správního spisu).

[14] Rovněž v řízení před krajským soudem podala stěžovatelka návrh na vydání předběžného opatření. Tento návrh krajský soud usnesením ze dne 12. 10. 2012, čj. 29 A 40/2012 – 218, zamítl. Přípisy ze dne 21. 5. 2013 předvolal krajský soud účastníky řízení k ústnímu jednání, které nařídil na den 25. 6. 2013. V předvolání adresovaném žalovanému ho opakovaně vyzval k předložení správního spisu a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu do 7. 6. 2013 (viz č. 1. 281 spisu krajského soudu). Vzhledem k obavám žalovaného z prozrazení obchodního tajemství Českých drah ho krajský soud vyzval, aby v souladu s § 45 odst. 3 s. ř. s. označil ty části spisu, které obsahují předmětné informace. Správní spis doručil žalovaný krajskému soudu dne 13. 6. 2013. Do té doby požádala stěžovatelka o nahlížení do spisu celkem čtyřikrát (25. 10. 2012, 9. 1. 2013, 21. 3. 2013, a 6. 5. 2013), po tomto datu ještě dvakrát (21. 6. a 26. 6. 2013). V žádném z uvedených případů neměla možnost nahlížet do správního spisu.

IV.A.

Aktivní věcná legitimace stěžovatelky

[15] Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka neměla aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby. Krajský soud v bodech 59 až 79 napadeného rozsudku zkoumal, zda stěžovatelka splňuje podmínky účastníka řízení v materiálním smyslu, a to i z pohledu zákona o přestupcích. Dospěl přitom k závěru, že stěžovatelka tyto podmínky nesplňuje. V případě specifického řízení podle § 11 zákona o ochraně hospodářské soutěže (které bylo zahájeno s Českými drahami) totiž nemůže jít o porušení zákona ve vztahu k soutěžitelům či spotřebitelům. Své závěry podložil přitom ustálenou judikaturou zdejšího soudu, která se danou problematikou zabývá (rozsudek ze dne 8. 7. 2009, čj. 3 Ans 1/2009 – 58). S odkazem na další judikaturu zdejšího soudu (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 8. 11. 2011, čj. 1 Afs 81/2010 – 268, č. 2508/2012 Sb. NSS, věc *Energotrans*), krajský soud dále konstatoval, že stěžovatelce nepřísluší ani veřejné subjektivní právo a tomu odpovídající povinnost žalovaného k efektivnímu zajištění a ochraně férového soutěžního prostředí na relevantním trhu. Dotčení stěžovatelčiných veřejných subjektivních práv krajský soud posoudil taktéž z pohledu jejího případného legitimního očekávání. K tomu uvedl, že i kdyby bylo toto legitimní očekávání na místě v případě, že by se ve správním řízení rozhodovalo o právech a povinnostech stěžovatelky, lze o existenci tohoto druhu porušení pochybovat s ohledem na odlišnosti a různorodost jednotlivých řízení vedených žalovaným.

[16] S tímto závěrem stěžovatelka polemizuje. Argumentuje, že má veřejné subjektivní právo na to, aby žalovaný plnil své úkoly, tedy aby dohlížel na fungování trhu a zasahoval v případech, kdy jsou rovné podmínky na trhu narušeny. V tomto případě stěžovatelce

pokračování

svědčí právo, aby žalovaný monitoroval soutěžní prostředí na relevantním trhu dálkové osobní železniční dopravy Praha – Ostrava a aby tam ochránil férové soutěžní prostředí. Stěžovatelka sice nemá právo na to, aby žalovaný řízení vskutku zahájil, v tomto případě se tak ale stalo. Existuje tedy povinnost žalovaného v řízení posoudit jednání Českých drah, újmu stěžovatelky a / nebo spotřebitelů a povinnost vydat rozhodnutí ve věci. Existuje veřejné subjektivní právo stěžovatelky na přiměřenou délku správního řízení před žalovaným. Krajský soud při posuzování žalobní legitimace vůbec nevzal v úvahu, že žalovaný v průběhu správního řízení s Českými drahami požaduje od stěžovatelky řadu informací, pro posouzení merita věci irelevantních. Tím nezákonně zasahuje do práv stěžovatelky na její informační sebeurčení. Pokud v tomto krajský soud odkázal stěžovatelku na zásahovou žalobu, lze s tím prý „principiálně“ souhlasit, nicméně v dané věci je zájmem stěžovatelky se žalovaným spolupracovat (což také činí). Současně má ale stěžovatelka zájem na tom, aby tak byla nucena činit co nejkratší možnou dobu.

[17] Zdejší soud k tomu uvádí následující.

[18] Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé.

[19] Aktivní procesní legitimace podle citovaného ustanovení je založena tvrzením účastníka řízení, že správní orgán nevydal rozhodnutí (osvědčení), ač tak učinit měl. Předpokladem aktivní věcné (hmotné) legitimace pak je, že žalobce je nositelem subjektivního hmotného práva na jeho vydání. Jinými slovy, požadavek na vydání rozhodnutí nebo osvědčení může být uplatňován pouze v takovém případě, pokud hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. Toto právo je založeno pouze v případě zahájení řízení. Stěžovatelčino podání doručené žalovanému dne 4. 10. 2010 je však pouze podnětem, na jehož základě není žádné řízení zahájeno. Stěžovatelka proto nemohla být účastníkem řízení a žádné rozhodnutí ani osvědčení ve vztahu k ní nemůže být vydáno (srov. též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS).

[20] Krajský soud z těchto premis správně vyšel. Zdejší soud se s jeho závěry, reprodukovanými v bodě [15] shora, zcela ztotožňuje. Stěžovatelka nebyla aktivně věcně legitimována k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeného ve věci údajného zneužití dominantního postavení na trhu osobou zúčastněnou na řízení. Jak již bylo řečeno, předmětem tzv. „nečinnostní“ žaloby mohou být jen námitky, kterými se žalobce domáhá vydání rozhodnutí ve věci (nebo osvědčení, což nicméně není předmětem této věci). Soud proto nejdříve zkoumá, zda žalovaný správní orgán měl podle zákona povinnost takové rozhodnutí vydat. Následně s ohledem na § 81 odst. 1 s. ř. s. ověří, zda v průběhu řízení o žalobě požadované rozhodnutí správní orgán již nevydal. Pokud by tomu tak nebylo, rozsudkem správnímu orgánu uloží, aby příslušné rozhodnutí vydal a stanoví mu k tomu lhůtu (§ 81 odst. 2 s. ř. s.).

[21] V dané věci se krajský soud předtím, než učinil výše uvedené úvahy, zabýval otázkou, zda je stěžovatelka aktivně legitimována k podání žaloby i věcně, tj. zda jí svědčí právo na vydání rozhodnutí v předmětném řízení. Ukázalo-li by se totiž, že nikoliv, řízení o dalších otázkách by zjevně postrádalo smyslu a soud by k posuzování dalších otázek dokonce nebyl ani oprávněn. Krajský soud uzavřel, že stěžovatelka není aktivně věcně legitimována k podání žaloby dle § 79 odst. 1 s. ř. s. Pokud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl, postupoval správně a jeho postupu nelze ničeho vytknout. Své závěry velice pečlivě posoudil a odůvodnil, vycházel přitom z relevantních právních předpisů a zohlednil příslušnou ustálenou judikaturu NSS. Neexistuje veřejné subjektivní právo stěžovatelky na to, aby správní orgán *potrestal* soutěžitele, který dle mínění stěžovatelky porušuje pravidla hospodářské soutěže (srov. přiměřeně v bodě [15] cit. rozsudek *Energotrans*, body 21 a 22).

[22] Hlavní význam existence institutu soudní ochrany proti nečinnosti spočívá především ve skutečnosti, že po bezvýsledném vyčerpání prostředků ve správním řízení je ochrana poskytována z toho důvodu, aby účastník řízení, jehož práva a povinnosti mohou být tímto řízením a jeho výsledkem dotčena, nesetrvával ve stavu právní nejistoty za situace, kdy již příslušné úkony směřující ke změně jeho právního postavení byly jím samým nebo příslušným správním orgánem učiněny a kdy tedy již pouze zbývá vydat ono správní rozhodnutí, proti němuž by se pak mohl případně bránit správní žalobou (viz rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2011, čj. 9 Ans 11/2011 – 21 nebo ze dne 16. 2. 2012, čj. 6 Ans 1/2012-19, bod 11). Soud proto v řízení o tomto druhu žaloby nezkoumá, zda práva, o nichž se řízení vedlo před správním orgánem, byla porušena či nikoliv, ale pouze a jen otázku, zda správní orgán porušil práva účastníka řízení tím, že řízení ve věci dosud meritorně neukončil. Proto ani úkolem zdejšího soudu není a nemůže být posouzení námitek, které nesměřují k tvrzené nečinnosti správního orgánu, ledaže by šlo o vady řízení před soudem, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci.

[23] Jde-li o tvrzení stěžovatelky, že žalovaný překročil rámec svého oprávnění, pokud od ní v průběhu správního řízení vyžadoval informace a údaje týkající se zejména její obchodní činnosti, které s věcí samou nijak nesouvisí, krajský soud stěžovatelku správně upozornil na možnost domáhat se ochrany prostřednictvím zásahové žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s., a to i s ohledem na její současné procesní postavení v správním řízení. Stěžovatelka nemá libovolně na výběr, zda určitou situaci podřadí pod žalobu zásahovou nebo žalobu nečinnostní. Proti požadavkům ze strany žalovaného se může za splnění dalších procesních podmínek bránit podáním žaloby zásahové [srov. přiměřeně pro takovouto procesní situaci již nález Ústavního soudu ze dne 19. 10. 1995, sp. zn. I. ÚS 145/94 (N 63/4 SbNU 133)]. Nemůže se bránit žalobou nečinnostní jen s odkazem na to, že žalovaný uplatňuje vůči stěžovateli své požadavky po dobu delší než „přiměřenou“.

[24] Tato námitka je nedůvodná.

IV.B.

Námitka vady řízení před soudem spočívající v neumožnění nahlížet do správního spisu

[25] Stěžovatelka zastává názor, že krajský soud pochybil, pokud jí neumožnil nahlédnout do správního spisu a tento dokonce celý vyloučil z nahlížení. Tvrdí, že tím byla zkrácena na svých procesních právech formulovat žalobní tvrzení a obhájit své procesní postavení a bylo jí znemožněno uplatnit veškeré námitky a argumenty k podpoře žalobních tvrzení. Toto

pokračování

tvrzení by mohlo být relevantní v případě, že by postup krajského soudu měl vliv na zákonnost napadeného rozsudku (srov. bod [22] shora).

[26] Tak tomu v daném případě není. Stěžovatelka nemá aktivní věcnou legitimaci podat v této věci nečinnostní žalobu. Pro žádné věcné námitky, které snad stěžovatelka na základě informací zjištěných ze správního spisu hodlala uplatňovat, zde není místa. Neumožnil-li krajský soud stěžovatelce do správního spisu nahlédnout, nemohlo jít o vadu řízení, která mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku. Nelze si představit, že by informace nebo údaje získané stěžovatelkou ze správního spisu vedly k „efektivnějšímu“ hájení jejích práv v řízení o nečinnostní žalobě. To přiměřeně platí též ve vztahu k námitce, podle níž krajský soud měl nedostatečný čas seznámit se se správním spisem žalovaného (jak ostatně krajský soud sám uvádí, správní spis nakonec k rozhodnutí věci nepotřeboval).

[27] V tomto případě nelze ani ignorovat skutečnost, která byla ostatně hlavním důvodem, proč krajský soud stěžovatelce nahlížení neumožnil a správní spis z nahlížení vyloučil (viz úřední záznam na č. l. 306 spisu krajského soudu). Předmětné řízení totiž věcně souvisí s dalšími řízeními, které krajský soud v té době vedl (v současnosti vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 1 Afs 86/2013 a 1 Afs 87/2013). V těchto řízeních je předmětem posouzení právě otázka oprávnění stěžovatelky nahlížet do předmětného správního spisu. Jak krajský soud v napadeném rozsudku správně uvedl, řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti nemůže být nástrojem k obcházení ustanovení upravujících pravidla pro nahlížení do spisu. Pokud by v řízení o nečinnostní žalobě, k níž není stěžovatelka dokonce aktivně věcně legitimována, krajský soud stěžovatelce nahlížení do správního spisu umožnil, řízení ve výše uvedených dalších věcech stěžovatelky by ztratilo smysl a bylo by zmařeno. Tímto rozsudkem samozřejmě zdejší soud nijak nepředjímá rozhodnutí ve věcech vedených pod sp. zn. 1 Afs 86/2013 a 1 Afs 87/2013.

[28] Důsledkem uvedených závěrů v právě projednávané věci tedy je, že odepření možnosti nahlížení do správního spisu krajským soudem v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti se práv stěžovatelky nemohlo žádným způsobem dotknout. Ze stejného důvodu je proto irrelevantní taktéž námitka porušení zásady rovnosti v řízení.

[29] Námitka je nedůvodná.

V.

Závěr a náklady řízení

[30] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[31] O náhradě nákladů řízení ve výroku II. bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady přesahující jeho obvyklou činnost, a proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[32] Podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V dané věci zdejší soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost ve smyslu cit. ustanovení neuložil. Neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele k přiznání náhrady dalších nákladů řízení, které ostatně ani sama neuplatňovala. Nejvyšší správní soud proto Českým drahám jako osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení rovněž nepřiznal (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu